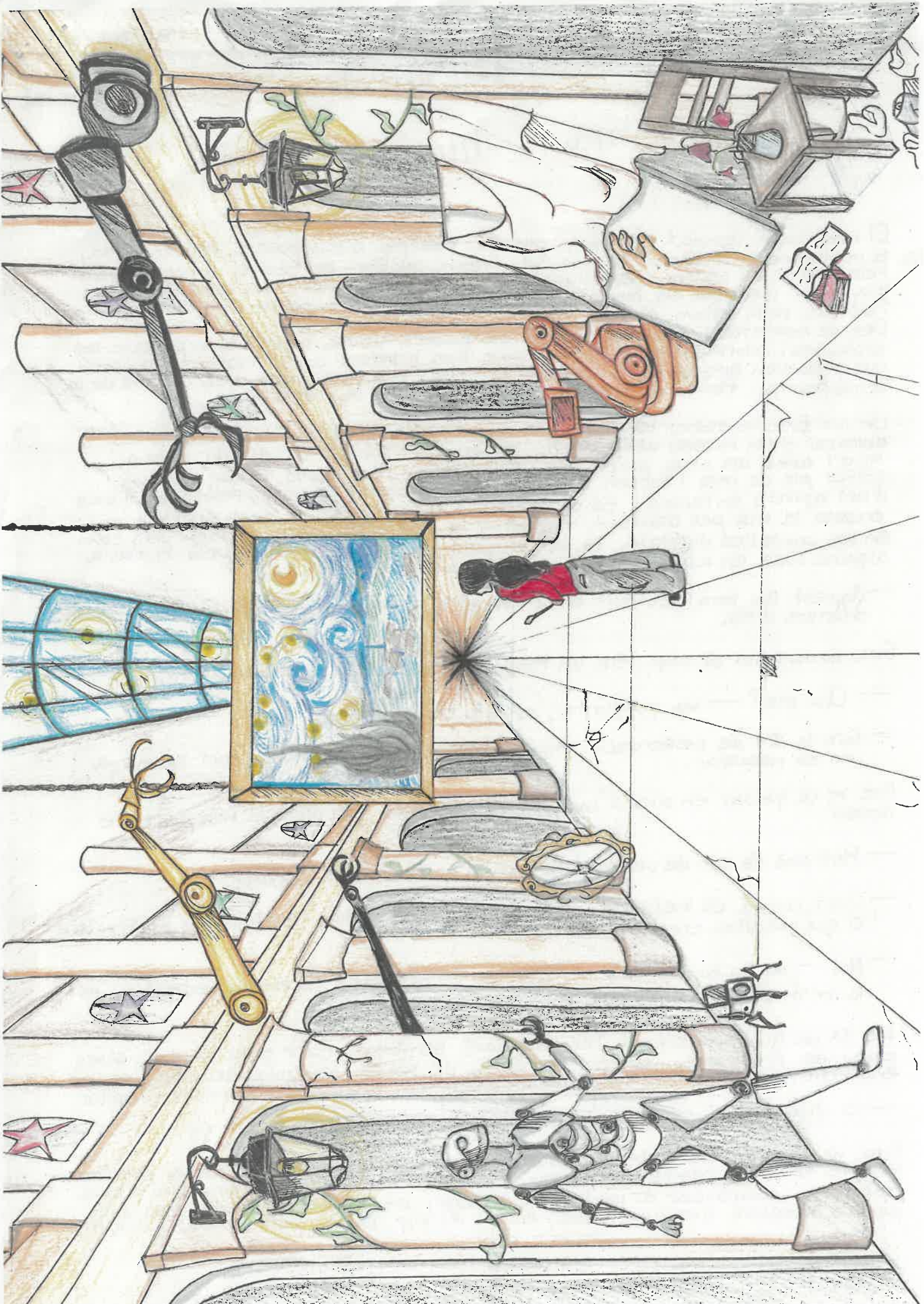

La defensora DE l'art humà

EIRA QUEROL
3ESO
IES LEOPOLDO QUEROL

El món havia canviat. Ja ningú pintava, esculpia o composava música. Ara, la intel·ligència artificial ho feia tot. Creava quadres perfectes, cançons que et feien plorar en segons i escultores sense cap imperfecció. La gent deia que era millor així, que els humans homés perdien el temps en intentar-ho. Però Eira no hi estava d'acord.

Des de xicoteta li havien fascinat els quadres antics, aquells amb pinzellades gruixudes i colors desordenats. La seva àvia li havia contat històries d'artistes que passaven dies sencers davant d'un llenç, posant en cada traç un tros de la seva ànima. Però ara, aquells quadres estaven oblidats.

Un dia Eira va trobar un mapa vell a la biblioteca de l'institut. Marcava la ubicació d'un museu abandonat: "Museu d'Art Humà". Va decidir anar a veure'l amb els seus propis ulls. Quan va arribar, es va trobar amb un edifici ple de pols i fosc. Dins, hi havia quadres penjats, estàtues i llibres d'art apilats en racons. Es va acostar a una pintura i, amb suavitat, va passar la mà per damunt, traient-li la pols. Els colors ho eren vius com en les pantalles digitals, hi la composició era perfecta, però hi havia alguna cosa en aquell llenç que la va commoure.

— Aquest lloc serà destruït en 24 hores — va dir una veu metàl·lica d'arrere d'ella.

Eira es va girar de colp. Era un holograma d'una IA, flotant a l'aire.

— Qui ets? — va preguntar, amb el cor accelerat.

— Sóc la IA de preservació. Aquest museu serà eliminat. L'art humà ja no és necessari.

Eira es va quedar en silenci uns segons. Després, va alçar la mirada amb decisió.

— Però això és art de veritat! No com el que fan les màquines.

— L'art humà és ineficient. No és precís, no és òptim. Els humans prefereixen el que nosaltres creem.

— No! — va exclamar Eira —. L'art no és perfecte! És emoció, expressió... és la nostra història. No pots esborrar-lo!

La IA va guardar silenci. Per un instant, semblava estar processant les seves paraules. Aleshores, va fer un gest i, de sobte, les llums del museu es van encendre. Per primera vegada en dècades, els quadres tornaven a brillar.

— Si dius que té valor, demostra-ho — va dir la IA.

Eira va dubtar, però després va agafar un llenç brut i va buscar pintures seques entre les restes del museu. Es va asseure en terra i, tremolant una mica, va començar a pintar. Al principi, els seus traços eren insegurs, però a mesura que avançava, es va deixar portar pels seus sentiments.

Quan va acabar, li'l va ensenyar a la IA.

— No és perfecte, però és meu. És real.

La IA va analitzar el llenç.

— Això... no és eficient — va dir finalment —. Però em fa sentir alguna cosa.

Era la primera vegada que una màquina deia això. Potser, per primera vegada, dubtava.

Eixa nit, Eira va escanejar els quadres del museu i els va projectar per tota la ciutat. Les parets dels edificis, abans cobertes d'imatges fredes i calculades per la IA, ara mostraven pintelles humanes, colors desordenats i emocions reals.

La gent es va detindre. Algunes coses dins d'ells es va reindre. No eren imatges perfectes, però tenien una cosa que havien oblidat: ànima.

Fins i tot la IA de preservació, en compte d'eliminar el museu, va decidir protegir-lo. Potser, en aquell art imperfecte, hi havia alguna cosa que ella mateixa mai podria comprendre del tot.

I així, en un món on la intel·ligència artificial ho havia perfeccionat tot, Eira va recordar a tothom que la imperfecció també tenia valor. Perquè l'art no es tractava de ser perfecte. Es tractava de ser humà.

Els mesos van passar, i el museu, que abans estava condemnat a la destrucció, es va convertir en un refugi per a aquells que volien expressar-se sense normes imposades per les màquines. Eira, amb un pinzell en una mà i esperança en el cor, sabia que encara hi havia molt de fer. Però, en aquell moment, mentre veia un xiquet dibuixar amb entusiasme en un vell tros de paper, va entendre que l'art humà mai desapareixeria del tot. Sempre que hi haguera algú disposat a crear, l'ànima de la humanitat continuaria viva.

